

Regering har tiltraadt Planen, og at der altsaa vil finde en nordisk Skibsrederkonference Sted under Regeringsmedvirken med det Formaal at undersøge, om der er Muligheder for Fragternes Begrænsning.

Efter Regeringens Opfattelse er det det naturligste at skaffe Brød ved at fastholde som Maksimalpris for dansk Rug den Pris, hvortil dansk Rug er vurderet ved en lovlige Vurderingsforretning, og at sikre, at denne danske Rug indgaar i Mel- og Brødfabrikationen i Forhold til dens Værdi til Maksimalpris, og dernæst at yde Erstatning til de Egne, der lider under Fastsættelsen af denne Maksimalpris, fordi de er udelukkende rugproducerende og derfor fremfor andre af Landets Egne har været særlig tyngede af Fodringsforbudet. Jeg siger udtrykkeligt: Fodringsforbudet; thi det er dette og ikke Maksimalprisen Fastsættelse, som er den egentlige Aarsag til Vanskelighederne i disse særlig rugproducerende Egne. Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) har spurgt mig, om Regeringen vilde tilbyde de Landboere paa disse særlig rugproducerende Egne, som ved Fodringsforbudet og nu ved Kravet om, at Rugen skal afleveres til Staten, blev særlig vanskeligt stillede, i Stedet for Maksimalprisen at faa 1 Td. Majs for hver Td. Rug. Jeg skal erklære, at vi er meget villige til at gøre Landboerne paa disse Egne et saadant Tilbud.

Jeg mener, at den Vej, som vi foretrækker, nemlig at anlægge Landets Kornpolitik efter almene Synspunkter og saa tage særlig Hensyn til Undtagelsestilfældene, maa være rigtigere end at lægge Undtagelsestilfældene til Grund for den almindelige Politik. Hvis det er sagligt, man ønsker dette Spørgsmaal løst, maa man erkende, at hvad jeg her siger, er rigtigt. Hvis man derimod ønsker paa Undtagelsestilfældene at bygge sig en Politik op, kan man selvfølgelig sige: Undtagelsestilfældene skal være Norm og Regel for hele Politikken; men saa er det ikke saglig Begrundelse, men politisk Begrundelse. Jeg mener, at den Vej, jeg her taler for, er at foretrække, fordi de Forslag, man har stillet fra anden Side til Løsning af Spørgsmaalet, forekom mig lidet hensigtsmæssige og i nogle Henseender betydelig farlige. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) har i Dag oplæst en Artikel, uden dog, saa vidt jeg hørte, at nævne denne Artikels Forfatters, Hr. Madsen-Mygdals, særlige Forslag. Hr. Madsen-Mygdal har foreslaaet, at Staten skal overtage al Indførsel af Foderstoffer. Jeg har sagt, at dette Raad er ikke givet Regeringen før af

nogen. Under ingen Forhandling i den overordentlige Kommission, under ingen Forhandling paa Rigsdagen, under ingen Forhandling ellers er dette Raad givet os, og jeg har nævnt, hvad jeg antog var Grunden til, at man ikke havde givet dette Raad. Men nu er det altsaa foreslaaet, at Staten skulde overtage al Indførsel af Korn og Foderstoffer. Jeg ved ikke — og jeg vil bede ærede Medlemmer udtale sig i den Henseende — om De kan tiltræde et saadant Forslag. Ordføreren for Venstre kan jo sige, om han tiltræder det, eller om han vil overveje det. Men jeg vil gerne sige een Ting: Vi befinder os her i Forhold af den yderste Vanskelighed, ogsaa paa et særligt Punkt, som jeg skal berøre. Man har angrebet mig, fordi jeg, den Dag jeg indkaldte Kontrakter vedrørende Rugindførslerne her til Landet i Anledning af Overvejelserne af en mulig Fastsættelse af Rugpriser, lod i Bekendtgørelsen fastsætte, at de Kontrakter, som saaledes indkaldtes, maatte ikke ændres, saaledes at de blev til Skade for den danske Stats Indførsel af Korn; disse Kontrakter maatte, saa længe som Statens Haand hvilede paa dem, ikke sælges bort fra Landet. Det var nødvendigt at gøre dette, fordi man havde antydnet, at en Maksimalpris paa dansk Rug kunde medføre, at de, der havde købt Korn i Amerika, vilde i Stedet for at føre det her til Landet sælge det til andre Steder, sælge det i Amerika til højere Pris og indkassere Fordelene dér. Dette kunde og maatte ikke finde Sted, fordi alle de Overvejelser, som vi foretog her om Kornspørgsmaalet, hvilede paa det Grundlag, at vi havde saa og saa meget Korn at regne med. Derfor paaførte jeg disse Kontrakter den Bestemmelse, og den Gang Kontrakterne igen udleveredes, blev de stemplet med, at de var denne Bestemmelse undergivne. Dette kunde jeg gøre ganske roligt, fordi Staten med stor Ro kunde indtræde i en hvilken som helst af disse Kontrakter om Rug, saaledes at ingen Indehaver af denne Rug ved vore Dispositioner kunde komme til at lide noget Tab eller nogen Skade. Men jeg nævner det, fordi Forholdet er det faktiske, at hver Gang der nævnes en Statsforanstaltning af den ene eller den anden Art, rejser der sig Mulighed for, at medens disse Sager debatteres og drøftes, kan der fra privat Side træffes Foranstaltninger, som vil kunne imødegaa Betydningen af, hvad der besluttes fra Statens Side. Det er blevet mig sagt, at umiddelbart efter, at der paa den overordentlige Kommissions Beslutning var paabegyndt en Forhandling med danske Redere om, hvorvidt det var